

Dobrý den paní ředitelko,

od 6. září 2021 jsem byl pacientem na oddělení následné péče v Ryjčích ve Zposehodí. Tam jsem poznal tři Vaše studentky Vendulku Rosendorfovou, Martínku Pačesovou a Verunku Petříkovou. Děvčata byla zprvu zamlklá. To víte poprvé na novém místě. Tak jsem je oslovil a začal na ně víc a víc mluvit a děvčata se také rozmluvila. Já jsem pracoval 48 let s dětmi, tak to šlo. Ptal jsem se jich co je baví, co dělají ve volném čase a tak jsme povídali ve volných chvílkách, když něco dělala na pokoji. Ale od práce jsem je nezdržoval, protože sestřičky mají práce velmi hodně. Já jim půjčil domů i dvě části mého románu, je autobiografie o vztahu dvou mladých lidí přibližně v jejich věku. Řekl jsem jim, že jsou osobnosti, aby k pacientovi byla vstřípena, ale nenechala se šikanovat od nich. Aby si nenechala líbit tykáni. Řekl jsem jim, že jejich práce není zrovna lehká,

ale aby na svojí práci byla hrdá.

O dnešní mládeži se říká, že jsou špatní, bez zájmu, že jenom se chtějí bavit. Tato mládež žije v jiné době. Viděl jsem to sám jak jsem se měnil a ta děcka jak by smet.

Vždyť už ve starém Řecku si starší stěžovali na mládež. Nebo můj otec mi říkal, že rostu pro kriminál. Přitom jsem měl výborná vysvědčení a byl vynikající sportovec.

Jsem velice rád, že jsem poznal tato děvčata z Vaší školy při práci. Hodnotím je velice kladně a za vše co pro mě tato děvčata velice ochotně udělala děkuji. Měla by se to dozvědět.

V roce 2020 jsem byl po amputaci levé nohy také v Ryjčicích a byla dívka od Vás Anička. Ale neznám její příjmení. Víím, že hrála lední hokej a provozovala hasičský sport. Ta byla vynikající. Dnes je tedy ve čtvrtáku.

Děkuji Vám paní ředitelko za Vaší práci a sboru učitelů, že vychováte další pokračovatele v oboru zdravotnictví. S pozdravem
Jiri Sedláček